

**Міжнародна
науково-практична конференція**

**ОСВІТА І ФОРМУВАННЯ
КОНКУРЕНТОСПРОМОЖНОСТІ ФАХІВЦІВ
В УМОВАХ ЄВРОІНТЕГРАЦІЇ**

Збірник тез доповідей

Україна, Мукачево
26-27 жовтня 2017 р.

**Міністерство освіти і науки України
Мукачівський державний університет
Інститут педагогічної освіти і освіти дорослих НАПН України (м. Київ)
Науковий університет імені Етвеша Лоранда (м.Будапешт, Угорщина)
Пряшівський університет (м. Пряшів, Словаччина)
Вища лінгвістична школа (м. Ченстохова, Польща)
Інститут педагогіки і психології
Університету імені Яна Кохановського в Кельцах (Польща)
Закарпатський угорський інститут імені Ференца Ракоці II
Гуманітарно-педагогічний коледж Мукачівського державного університету**

**ОСВІТА І ФОРМУВАННЯ
КОНКУРЕНТОСПРОМОЖНОСТІ ФАХІВЦІВ
В УМОВАХ ЄВРОІНТЕГРАЦІЇ**

**Збірник тез доповідей за матеріалами
Міжнародної науково-практичної конференції
26-27 жовтня 2017 року**

**Україна, Мукачево
26-27 жовтня 2017 р.**

УДК 37:331.522.4 (477:4) (063)

О – 72

Рекомендовано до друку Вченою радою
Мукачівського державного університету
(протокол № 3 від 19 жовтня 2017р.)

Рецензенти

О.І. Огієнко, доктор педагогічних наук, професор, професор кафедри педагогіки, Сумський державний педагогічний університет ім. А. С. Макаренка.

А.В. Ткаченко, доктор педагогічних наук, професор кафедри педагогічної майстерності та менеджменту ім. І.А. Зязюна, Полтавський національний педагогічний університет ім. В.Г. Короленка.

Освіта і формування конкурентоспроможності фахівців в умовах євроінтеграції: збірник тез доповідей Міжнародної науково-практичної конференції, 26-27 жовтня 2017р., Мукачево / Ред.кол.: Т.Д. Щербан (гол.ред.) та ін. – Мукачево: Вид-во МДУ, 2017.– 508 с.

ISBN 978-617-7495-13-9

У збірнику представлено тези доповідей учасників Міжнародної науково-практичної конференції «Освіта і формування конкурентоспроможності фахівців в умовах євроінтеграції». Учасниками конференції обговорено питання щодо сучасних підходів до навчання і виховання в умовах модернізації освіти України, враховуючи євроінтеграційні процеси. Основною метою професійної освіти визначено підготовку компетентного і кваліфікованого фахівця, педагога зокрема, здатного до ефективної діяльності на конкурентному ринку праці.

Видання розраховане на науковців, педагогів, викладачів, аспірантів, які займаються проблемами національної освіти в умовах інтеграції в європейський освітній простір.

Редакційна колегія:

Щербан Т.Д. – д.психол.н., професор (голова), Гоблик В.В. – д.е.н., доцент, Папш В.В. – д.е.н., професор, Товканець Г.В. – д.пед.н., професор, Кузьма-Качур М.І. – к.пед.н., доцент, Лалак Н.В. – к.пед.н., доцент, Мочан Т.М. – к.пед.н., доцент, Фенчак Л.М. – к.пед.н., доцент, Хома О.М. – к.пед.н., доцент, Горват М.В. – к.пед.н., доцент, Молнар Т.І. – к.пед.н., доцент, Човрій С.Ю. – старший викладач.

Відповідальність за достовірність фактів, цитат, цифр та інших відомостей несуть автори публікації.

ISBN 978-617-7495-13-9

©Мукачівський державний університет, 2017

A tanítóképzés heti órák száma az első osztályban 30, a második osztályban 31, a harmadik osztályban 32; összesen 93. Ebből a neveléstani tárgyakra és tanítási gyakorlatra jutott 13 óra, nyelvi- és történeti tárgyakra 27 óra, mennyiség-tani- és természettudományi tárgyakra 18 óra, művészeti tárgyakra és a testgyakorlásra 29 óra, hit- és erkölcsstan 6 óra [2, 5. o.].

A tanítónőképzés heti órák száma az első osztályban 30, a második osztályban 31, a harmadik osztályban 31; összesen 92. Ebből a neveléstani tárgyakra és tanítási gyakorlatra jutott 13 óra, nyelvi- és történeti tárgyakra 27 óra, mennyiség-tani- és természettudományi tárgyakra 22 óra, művészeti tárgyakra és női kézimunkára 24 óra, hit- és erkölcsstan 6 óra [2, 17. o.].

A férfi és a női tanítóképző tanterve lényegesen csak a testgyakorlásban és a kézimunkában tér el. Érdekessége e tantervnek, hogy ez volt az első és egyetlen dokumentum, amelyik nem tartalmazta az egyes tantárgyak tanításának célját. Az első miniszteri tanterv nyolc évig volt érvényben.

Felhasznált irodalom

1. Klamarik, János. A magyarországi középiskolák újabb szervezete történeti megvilágítással / János Klamarik // A magyarországi népoktatásügy, kereskedelmi és ipari szakoktatás szervezete és közgazgatása: I-II. köt. – Budapest: Az Eggenberger-féle könyvkereskedés kiadása (Hoffmann és Molnár), 1894. – II. köt. – 906. o.

2. A tanítóképzede szervezete az 1868-ki XXXVIII. t. cz. értelmében. – Buda: A Magyar Kir. Egyetem Nyomdája, 1870. – 28. o.

УДК 373.1.334

ЧОРБА Н.М.
МОЧАН Т.М.
Мукачівський державний університет, Україна

ІНТЕНСИФІКАЦІЯ ПРОЦЕСУ НАВЧАННЯ У ПОЧАТКОВІЙ ШКОЛІ

Особливості та потреби розвитку освітньої сфери суспільства зумовлюють пошуки тих чи інших напрямів шкільного навчання. З розвитком науки, збільшенням обсягу інформації актуалізація питання продукування інтелектуального багатства суспільства привела до необхідності інтенсифікації навчального процесу.

В дидактиці інтенсивно формувалася теорія навчального процесу у наукових доробка М. Данілов, З. Васил'єва, Е. Голант, А. Громцева, Б. Єсипов, Ф. Корольов, І. Городників, М. Скаткін, Г. Щукіна та ін. Низка досліджень присвячена проблемі інтенсифікації навчального процесу (Ю. Бабанський, Н. Коваленко, Л. Колток, А. Михайлушин, В. Сергейчук, П. Щербань та ін.).

Важливе значення для нашого дослідження має визначення змісту понять «інтенсифікація» та «інтенсифікація навчання».

Інтенсифікація (від французького. intensification – напруження і роблю) передбачає досягнення необхідних результатів за рахунок якісних факторів, тобто за рахунок напруження розумових можливостей особистості [2].

Поняття «інтенсифікація навчання» виникло в процесі становлення нових підходів до технологій навчання та виховання. У контексті проблеми інтенсифікації навчання значний інтерес викликають дослідження Ю. Бабанського та

М. Поташника. Під інтенсифікацією навчання ці вчені розуміли підвищення продуктивності навчальної праці вчителя й учня за одиницю часу [1, с. 5].

Інтенсифікація навчання – це передача більшого обсягу навчальної інформації при незмінній тривалості навчання і без зниження вимог до якості знань [2].

У словнику С. Гончаренка інтенсифікацію навчання визначається як «напрямок розвитку навчально-виховного процесу, згідно з яким зростання обсягів засвоєного матеріалу відбувається внаслідок певних змін, а саме: вдосконалення організації навчання, підвищення напруженості навчання» [4, с. 129].

У межах нашого дослідження важливим є розуміння основних напрямів вдосконалення структури змісту освіти в умовах інтенсифікації навчального процесу:

- посилення спрямованості змісту на комплексне здійснення трьох його основних функцій – освітньої, виховної і розвиваючої;
- підвищення інформативної місткості кожного уроку за рахунок максимального насичення змісту при збереженій його доступності;
- подача матеріалу укрупненими блоками, посилення ролі узагальнення в процесі вивчення матеріалу, проведення узагальнюючих уроків;
- підвищення значущості теорії в змісті освіти;
- розширення застосування дедуктивного підходу там, де він виявляється особливо ефективним;
- посилення наочних зв'язків;
 - поліпшення відбору вправ з тим, щоб мінімумом вправ розв'язували більший круг навчально-розвиваючих завдань;
 - застосування алгоритмічних вказівок у процесі навчання;
 - використання комп'ютерних пристроїв;
 - формування загальнонавчальних умінь і навиків;
- концентрація уваги на засвоєнні провідних понять, умінь і навиків, що виділяються в оновлених навчальних програмах [3, с. 89].

В своїх дослідженнях П. Щербань визначає наступні чинники інтенсифікації освітнього процесу: посилення цілеспрямованості та мотивування навчання, активізація темпу та розвиток навичок навчальної діяльності, створення проблемних ситуацій, застосування під час опрацювання навчального матеріалу логіко-пізнавальних прийомів (аналіз, удосконалення, порівняння та інші), розширення інформаційного змісту навчальних занять, удосконалення організаційних форм освітнього процесу та творчий підхід під час викладацької діяльності, використання наочних, аудіовізуальних засобів навчання та ІКТ [5].

Отже, інтенсифікація навчального процесу спрямована на досягнення бажаних результатів за рахунок впровадження поєднання різноманітних форм, методів і засобів, методично раціональній організації навчального заняття, при якому кожна хвилина навчального часу використовується продуктивно для досягнення поставлених цілей, підвищення напруженості навчання для якісної перебудови всього освітнього процесу.

Список використаних джерел

1. Бабанский Ю. К. Интенсификация процесса обучения. /Ю. Бабанский– М.: Знание, 1987.– 78 с.
2. Коваленко Н. В. Формування самоосвітньої компетентності учнів основної школи сільської місцевості: автореф. дис... канд. пед. наук: 13.00.09 / Н. В. Коваленко. – К., 2009. – 20 с.
3. Колток Л.Інтенсифікація навчально-виховного процесу в світлі сучасних педагогічних дискусій / Леся Колток// Молодыринок. – 2011. – №8 (79). –С. 87 – 90.
4. Професійна освіта: Словник: Навч. посіб. / уклад. С. У. Гончаренко та ін. / За ред. Н. Г. Ничкало. – К.: Вища школа, 2000. – 380 с.
5. Щербань П. М. Прикладна педагогіка: Навч.-метод. посібник / П. М. Щербань. – К.: Вища школа, 2002. – 215 с.

УДК 373.21.132

ЧОРЕЙ М.В.
ЧЕРЕПАНЯ Н.І.
Мукачівський державний університет, Україна

ТЕОРЕТИЧНІ ЗАСАДИ ПСИХОЛОГО-ПЕДАГОГІЧНОЇ КОМПЕТЕНТНОСТІ МАЙБУТНЬОГО ВИХОВАТЕЛЯ ДОШКІЛЬНОГО НАВЧАЛЬНОГО ЗАКЛАДУ

У педагогічній науці поняття психолого-педагогічна компетентність визначається як максимально адекватна, пропорційна сукупність професійних, комунікативних, особистісних властивостей педагога, що дозволяє досягати якісних результатів в процесі навчання і виховання майбутніх вихователів.

В. В. Нестеров під психолого-педагогічною компетентністю педагога розуміє сукупність певних якостей (властивостей) особистості з високим рівнем професійної підготовленості до педагогічної діяльності та ефективній взаємодії з дітьми в освітньому процесі [1,с.19].

Психолого-педагогічна компетентність в ряді досліджень трактується по аналогії із загальною і професійною компетентністю і розуміється як представленість у свідомості індивіда психологічного змісту, психологічних ситуацій і володіння способами їх вирішення, як «якість функціонування системи саморегуляції».

З позицій елементно-структурного аналізу психолого-педагогічної компетентності в якості її основних компонентів розглянемо три блоки: грамотність (тобто знання, які прийнято називати Загальнопрофесійними); вміння як здатність педагога використовувати наявні у нього знання в педагогічній діяльності, в організації взаємодії (професійно-діяльнісний компонент); професійно значущі особистісні якості, наявність яких невіддільна від самого процесу педагогічної діяльності.

На думку Є. В. Попової саме психолого-педагогічні знання є конкретно-методологічним принципом аналізу практичних ситуацій і критеріями оцінки результативності виконаних вихователем дій. Тільки в психологічних термінах можна зафіксувати ті реальні зрушення в рівні знань і вихованості дітей, які